

Chương 674: Xúc Cảm Dâng Trào

(Số từ: 4295)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

09:57 AM 10/01/2024

Những kẻ Bất diệt đã bắt đầu tàn sát bừa bãi, nhưng thiệt hại là rất nhỏ.

Điều này là nhờ nỗ lực của Scarlett và Kono Lint, những người đã tập trung vào việc vô hiệu hóa những kẻ Bất diệt khi họ di chuyển qua chiến trường.

Tuy nhiên, Lực lượng Đồng minh đều đã chứng kiến những kẻ Bất diệt tấn công họ.

Không ai có thể nhìn thấy rõ ràng trận chiến đang diễn ra sâu thẳm trong tâm Diane.

Ngay cả những người chiến đấu gần đó cũng chỉ biết rằng hàng loạt sự kiện khó tin đã xảy ra ở đó.

Vì vậy, kết quả và diễn biến của trận chiến cuối cùng vẫn chưa được mọi người biết đến.

Không ai từng thấy chuỗi sự kiện diễn ra sau khi Dị Giới Long biến mất.

Ngay cả lũ quái vật cũng không dám tiến tới vực sâu nên chính Olivia Lanze, người nắm giữ sức mạnh tử thần thống trị bầu trời, đã xâm nhập vào vực sâu của Diane, tiêu diệt số quái vật còn lại.

Những gì Olivia nhìn thấy là Reinhardt, bất tỉnh và ôm Ellen trên tay tại nơi diễn ra một trận chiến khốc liệt.

Olivia đã cõng hai người họ trên lưng con rồng khi họ quay trở lại.

Những kẻ Bất diệt đã bị tiêu diệt.

Tất cả Công dịch chuyên của Diane đều bị phá hủy.

Và những con quái vật còn lại hoặc phân tán hoặc bị Lực lượng Đồng minh đánh bại.

Mưa đã tạnh.

—Chiến tranh đã kết thúc.

Khói bốc lên từ nhiều nơi ở Diane, nơi xác chết của những con quái vật đang bị đốt cháy.

Thảm Hoạ Công đã được giải quyết hoàn toàn, và mặc dù vẫn còn vô số quái vật còn sót lại trên khắp lục địa, nhưng sẽ không còn lũ quái vật nào tràn vào từ thế giới khác nữa.

Nhân loại đã sống sót.

Tuy nhiên, bầu không khí giữa Lực lượng Đồng minh, đáng lẽ phải hy vọng hơn bao giờ hết, lại trở nên u ám.

Thứ nhất, sự hy sinh lớn hơn bất kỳ trận chiến nào trước đó.

Những kẻ Bất diệt, những người đã có thể tiến hành chiến tranh một cách dễ dàng cho đến bây giờ, đã bất ngờ tấn công Lực lượng Đồng minh trong trận chiến cuối cùng.

Có vẻ như họ đang bị buộc phải trả giá cho sự tiến bộ dễ dàng của mình.

Sự bối rối, mất lòng tin đối với Đế quốc và sự tức giận lan tràn.

Sau đó, lực lượng Ma Vương bất ngờ xuất hiện và sự hỗn loạn xảy ra sau đó là do họ chiến đấu hết mình hơn bất kỳ ai khác.

Không phải tất cả mọi người trên chiến trường đều nhìn thấy Ma vương chiến đấu, nhưng những người đã chứng kiến anh ta tuyệt vọng tiêu diệt quái vật trong khi dẫn dắt những kẻ Bất diệt, những kẻ đang tìm kiếm cái chết của anh ta.

Và điều mơ hồ nhưng chắc chắn là Ma vương có liên quan đến cuộc chiến chống lại con quái vật cuối cùng vô danh và những sự kiện diễn ra ở sâu thẳm.

Không tin tưởng vào Đế quốc.

Và có nên tin tưởng Ma Vương bị khinh thường từ lâu hay không.

Trong bối cảnh phức tạp, Lực lượng Đồng minh lâm vào thế bế tắc, lập căn cứ nhưng không tìm được phương hướng.

Tuy nhiên, tình hình có phần tốt hơn cho các sĩ quan chỉ huy.

Ngay từ đầu, họ đã biết Ma vương có liên quan đến Lực lượng Đồng minh và thậm chí có những người quyết định ủng hộ anh.

Và bây giờ, ngay cả những người phản đối Ma vương cũng nhận ra rằng họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ủng hộ.

Biết rằng Đế quốc đã phản bội họ vào thời điểm quan trọng nhất, họ tin chắc rằng Đế quốc không còn đứng về phía nhân loại nữa.

Đế quốc thù giết họ còn hơn gia nhập quân đội của Ma vương.

Tình huống diễn ra trong trận chiến ở Diane không ai có thể chấp nhận được.

Vì vậy, chỉ huy của Lực lượng Đồng minh đã quyết định hết lòng ủng hộ Ma vương.

Và vì vậy, những người chỉ huy hàng đầu của quân đội Ma vương không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thờ ơ tiến vào tổng hành dinh của Lực lượng Đồng minh, và mặc dù nhận được những ánh nhìn sợ hãi từ mọi người, họ vẫn ngồi ở vị trí gần đầu.

Tuy nhiên, người chiếm vị trí cao nhất trong trụ sở của Lực lượng Đồng minh lại là một nhân vật rất bất ngờ.

“Báo cáo thiệt hại của từng đội quân đã được tổng hợp chưa?”

Người này không còn là công dân của Đế quốc nữa và ngoại hình của người này giống như một con quỷ.

Nhưng người đó không thể được coi là không phải con người.

Charlotte de Gardias đang ngồi ở vị trí cao nhất trong Lực lượng Đồng minh với tư cách là đại diện cho quân đội Ma vương, thay cho Hoàng đế Bertus.

Có điều gì đó đã thay đổi.

Nhưng đó là một sự thay đổi quyền lực kỳ lạ vì dường như không có gì thực sự thay đổi.

Gần khu tổng hành dinh được canh phòng nghiêm ngặt.

Do sự hiện diện của những sinh vật không nên để lọt vào tầm mắt của người khác một cách ngẫu nhiên, an ninh xung quanh trụ sở vẫn được duy trì nghiêm ngặt ngay cả khi việc tiêu diệt những con quái vật còn lại đang được tiến hành.

Nhưng cuối cùng thì mọi người cũng sẽ tìm ra.

Rằng toàn bộ sự lãnh đạo của Lực lượng Đồng minh sẽ được thay thế bởi lực lượng của Ma vương.

“Cô có nên tham dự cuộc họp không?”

Nhìn Olivia ngồi trên chiếc thùng gỗ gần trụ sở chính, Harriet nghiêng đầu.

"Tôi ghét phải đối mặt với những cuộc thảo luận gây đau đầu."

“...Không phải tất cả các nhiệm vụ phía trước đều khiến cô đau đầu sao? Cô sẽ làm gì nếu vốn đã không thích chúng?”

"Tôi có thể làm gì với nó chứ? Hãy để tôi yên hôm nay."

"Hừmm... Tôi không thể tranh cãi về điều đó, nhưng..."

Trên thực tế, Olivia là người chịu trách nhiệm về mọi vấn đề liên quan đến tổ chức trong tương lai.

Có nhiều việc Olivia phải làm trong tương lai hơn Rowan, Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, người có lẽ đang ở trong trụ sở và bận rộn thảo luận các vấn đề.

Với ý nghĩ đó, Harriet không khỏi cảm thấy khó coi khi Olivia tránh cuộc họp, nói rằng cô không thích nghĩ về những vấn đề như vậy và đang ở bên ngoài thở dài nặng nề.

Tất nhiên, Olivia đã có những đóng góp đáng kể, không có chỗ cho những lời chỉ trích ngay cả khi cô ấy nghỉ ngơi.

Cô hồi sinh quân đoàn quái vật và để chúng chiến đấu chống lại những quái vật khác, cô bay qua chiến trường trên một con rồng, cứu vô số người khỏi cái chết.

Khi con rồng được trang hoàng rực rỡ đi ngang qua, những người sắp chết đã được hồi sinh.

Đó là một cảnh tượng choáng ngợp và kỳ diệu đến nỗi nó để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người, kể cả Harriet.

—Thánh Nữ cười rồng.

Đó đã là chủ đề bàn tán giữa Lực lượng Đồng minh.

Mọi người đều an toàn.

Đó là một phép lạ.

Tất cả họ đều chiến đấu ở những nơi nguy hiểm nhất, nhưng không ai trong số những người thân tín nhất của Ma Vương bị giết hoặc bị thương.

Mọi người đều đóng một vai trò quan trọng và mỗi người đều có tác động quyết định đến diễn biến của trận chiến.

Trong trận chiến Diane, ngay cả sự vắng mặt của chỉ một người trong lực lượng của Ma vương cũng có thể gây thương vong cho hàng chục nghìn người, vai trò của họ rất quan trọng.

Trong số đó, Harriet, Liana và Scarlett nổi bật vì tác động đáng kể của họ.

Nếu không có Scarlett, Lực lượng Đồng minh có thể đã bị tiêu diệt trong khi đối phó với lũ kẻ Bất diệt đang hung hãn.

Olivia nhìn Harriet với đôi mắt mệt mỏi.

“Reinhardt vẫn chưa tỉnh dậy à?”

"Dường như là vậy."

"...Chuyện gì xảy ra vậy trời?"

"Tôi không biết."

Nhưng ngay cả những người đóng vai trò quan trọng như vậy cũng không biết bản chất thực sự của những điều bất thường đang diễn ra trong lòng Diane.

Con quái vật áp đảo.

Sự bốc hơi đột ngột.

Khi Olivia đến thì mọi chuyện đã kết thúc.

Cô biết Ellen và Reinhardt vẫn an toàn nên đã đưa họ trở về nhưng cô vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Người đó thì sao?"

Đáp lại câu hỏi của Olivia, Harriet lắc đầu.

"Có vẻ như cậu ấy không nhớ gì cả."

Rõ ràng là cô ấy đang nói về Ellen.

"Có ổn không thế? Thứ được ném vào người cô ấy đã đi đâu rồi? Nếu nó biến mất thì đó là điều may mắn, nhưng có cách nào không?"

Ellen không thể nhớ được gì còn Reinhardt thì bất tỉnh.

Đó là một cái kết kỳ lạ, tưởng như đã được giải quyết nhưng lại để lại dư vị khó chịu.

"Tuy nhiên... tôi mừng là mọi người đều an toàn."

Trước lời cầu nhàu chân thành của Olivia, mắt Harriet mở to ngạc nhiên.

"Ừm, thật là nhẹ nhõm."

"..."

Xấu hổ, Olivia mím môi với khuôn mặt đỏ bừng, trong khi Harriet nhìn cô và mỉm cười.

Trong một doanh trại tạm bợ gần trụ sở,

Ellen lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế trước cũi, nhìn xuống Reinhardt đang bất tỉnh.

Không có cách nào để biết khi nào anh ấy sẽ tỉnh lại.

"Ellen?"

"...Vâng."

Harriet bước vào doanh trại và kiểm tra sắc mặt của Ellen.

Ellen biết Harriet đang lo lắng về điều gì.

Khi Ellen vừa tỉnh lại, cô đã khóc nhiều đến mức khó thở và phải một lúc lâu Harriet mới an ủi cô.

"Không sao đâu. Nó biến mất rồi. Tớ có thể cảm nhận được."

"Tớ rất vui..."

Harriet mỉm cười nhẹ nhõm và ôm lấy cổ Ellen.

Họ không bao giờ nghĩ khoảnh khắc như thế này sẽ lại đến.

Tuy nhiên, thật kỳ diệu, khoảnh khắc đó đã đến.

Khoảnh khắc họ có thể ôm nhau mà không hề lo lắng.

Khoảnh khắc đó lại đến.

Cảm động trước khoảnh khắc choáng ngợp, Harriet bắt đầu nức nở, và Ellen đã an ủi cô một lúc lâu.

Ellen không biết chuyện gì đã xảy ra.

Điều quan trọng là phải biết trận chiến cuối cùng diễn ra như thế nào, nhưng Reinhardt đã bất tỉnh, còn Ellen thì không nhớ được gì.

Olivia vừa đưa hai người họ về sau khi tìm thấy họ nằm trên chiến trường.

Và cô đã nghe mọi chuyện về trận chiến ở Diane đã diễn ra như thế nào.

Sự ra đi và trở lại của những kẻ Bất diệt, cơn thịnh nộ.

Kẻ cả sự hủy diệt.

Không khó để tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Đế quốc đã biến mất, và mọi người sẽ bị đối xử sai trái.

Mà vương sẽ thống trị nhân loại.

"Từ bây giờ chúng ta hãy ở bên nhau nhé. Mọi chuyện đã qua rồi... Khoảng thời gian buồn bã đã qua rồi... Giống như trước đây. Được chứ?"

"...Vâng."

Ellen chậm rãi gật đầu, nắm chặt cánh tay Harriet khi cô ôm lấy cô.

Cô không thể xóa bỏ những gì đã xảy ra.

Cô không thể nói rằng sẽ không có khó khăn phía trước.

Tuy nhiên, có những thứ cô có thể lấy lại và quay trở lại.

Ellen nhìn xuống Reinhardt đang ngủ yên bình.

Cô không thể biết anh đã làm gì, nhưng Reinhardt chắc chắn đã cứu cô bằng cách nào đó.

Mặc dù cô không thể nhớ, nhưng cô có thể nhớ rõ ràng đã nghe thấy một giọng nói tuyệt vọng từ bên ngoài ý thức mơ hồ của mình.

Cô biết anh hẳn đã phải chiến đấu trong một trận chiến khó khăn và tuyệt vọng.

Đó là lý do tại sao bây giờ anh ấy ngủ rất sâu.

*Swish!

Ellen triệu hồi Áo Choàng Mặt Trời.

Cô không biết rằng Thánh tích đã rời khỏi tay cô được một thời gian.

Ngọn lửa hận thù từng lóe lên trong Áo Choàng Mặt Trời giờ đã tắt.

Đó là điều tự nhiên khi ngọn lửa vốn đã đốt lên ngọn lửa hận thù vì có thứ gì đó tràn ngập hận thù đã bén rễ trong cô giờ đã tắt ngấm.

Sự căm ghét đã biến mất, và vì vậy ngọn lửa hận thù không còn le lói trên tấm màn mặt trời nữa.

Lần này, Ellen triệu hồi Nguyệt Kiếm Lament.

Tuy nhiên, bầu trời đêm tối vẫn được phản chiếu trên Nguyệt Kiếm.

Sự căm ghét đã biến mất.

Nhưng nỗi buồn thì không.

Vì vậy, Nguyệt Kiếm đáp lại nỗi buồn vẫn phóng chiếu sự trống rỗng.

-Swish-

Sau khi trả lại thanh kiếm và chiếc áo choàng, Ellen nhẹ nhàng chạm vào trán Reinhardt đang say ngủ.

Sự căm ghét đã biến mất, nhưng nỗi buồn thì không.

Đó là vì cô biết họ không thể ở bên nhau, dù cô có quay lại hay không.

Với đôi mắt đẫm lệ, Ellen nhìn Reinhardt, người cuối cùng đã cứu cô nhưng cô sẽ không bao giờ gặp lại.

Cô vuốt ve vầng trán và mái tóc của người cô yêu.

Không ngừng nghỉ, Ellen tiếp tục vuốt ve, tựa như đây là lần cuối cùng.

“Em yêu anh.”

Mãi mãi.

Dù cô muốn thì thắm những lời đó vào tai anh mãi mãi.

Một Anh hùng và một Ma Vương không thể cùng tồn tại.

Sự tồn tại của cái này luôn đẩy lùi cái kia.

Trong một thế giới mà Anh hùng chiến thắng, lẽ ra không nên có Ma vương.

Trong một thế giới nơi Ma vương chiến thắng, lẽ ra không có Anh hùng.

"Thật sự..... Em yêu anh rất nhiều."

Cảm ơn anh.

Em yêu anh.

Ellen thì thầm những lời đó nhiều lần.

“Em xin lỗi.....”

Cuối cùng, cô bật khóc.

“Em rất..... rất xin lỗi.....”

Trái tim cô quặn thắt vì nỗi đau không thể ở bên nhau, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Ban đêm.

Khi Ellen thận trọng bước ra khỏi lều, Olivia Lanze, đang tựa vào một chiếc thùng gỗ, lặng lẽ quan sát cô.

Họ không có quan hệ tốt.

Họ đã làm cho nhau khó chịu, thậm chí còn suýt đánh nhau.

Nhưng Olivia Lanze đã mang về không chỉ Reinhardt, người mà cô đã tìm thấy trên chiến trường, mà còn cả Ellen.

“Cảm ơn cô đã đưa tôi đến đây...”

“Cô đi đâu?”

Tuy nhiên, Olivia đã hỏi một câu trước khi nhận được lời cảm ơn của Ellen.

Olivia nhận thấy vết nước mắt khô trên má Ellen.

Olivia biết Ellen đang cố làm gì.

“...”

Không thể thốt nên lời, Ellen chỉ cụp mắt xuống. Olivia tiếp tục im lặng nhìn cô.

“Tôi không biết cô đang nghĩ gì, nhưng hãy ở yên đó. Bây giờ đã kết thúc.”

Ellen khó khăn ngẩng đầu lên.

“Vì mọi chuyện đã kết thúc..... Tôi không nên ở đây....”

Chỉ vì nó đã kết thúc không có nghĩa là mọi thứ đã thực sự kết thúc.

Một cái gì đó khác bây giờ sẽ bắt đầu.

Cô phải đi một chặng đường dài đầy bấp bênh.

Trong cuốn sử mới được viết dưới danh nghĩa của Ma vương, một Anh hùng lẽ ra không tồn tại.

Chỉ cần tồn tại, vô số bất hòa sẽ được tạo ra.

Những người từ chối sự áp bức của Ma vương sẽ đặt vô số hy vọng vào tên tuổi của người Anh hùng. Điều đó chỉ có thể dẫn tới sự chia rẽ.

Không phải Lực lượng khổng lồ được gọi là Anh Hùng Giáo đã tồn tại sao?

Không ai có thể nói rằng quá trình Ma vương nhân chìm thế giới sẽ diễn ra suôn sẻ.

Sẽ có sự đổ máu khủng khiếp.

Và sự tồn tại của Anh hùng chắc chắn sẽ chỉ làm tăng lượng máu chảy mà thôi.

Tuy nhiên, cô không thể loại bỏ mạng sống cuối cùng đã được cứu. Cô phải trốn và sống ở đâu đó trên thế giới.

Ý tưởng rằng Anh hùng và Ma vương sẽ hợp lực để tạo ra một thế giới mới thật nực cười và khó tin.

Những người ủng hộ Anh hùng và Ma vương sẽ bị chia rẽ và xung đột.

Hy vọng sẽ được tạo ra một cách vô ích, chỉ để xé nát thế giới và mang đến vô số cái chết.

Vì vậy, trong một thế giới mà người Anh hùng đã chiến thắng, sẽ không có Ma Vương.

Trong một thế giới mà Ma vương đã chiến thắng, lẽ ra không có Anh hùng.

Đó là lý do tại sao, giống như Đế quốc đã tự hủy diệt, người Anh hùng phải biến mất.

Olivia cũng hiểu Ellen đang nói gì.

Không phải là tốt hơn nếu cô ấy ra đi.

Cô ấy phải đi rồi.

Quả nhiên không sai khi nói như vậy.

"Tôi không xứng đáng ở đây."

Ellen đã phản bội Reinhardt.

Cuối cùng, sự thật đó vẫn không thay đổi.

"Đáng lẽ tôi không nên ở đây. Chỉ ở đây thôi đã là vấn đề rồi. Và tôi không xứng đáng ở đây."

Được cứu đã là quá đủ rồi.

Nhận thêm bất cứ điều gì từ Reinhardt sẽ là một sự xúc phạm đối với những người đã tin tưởng vào anh ngay từ đầu.

Cô không thể tham lam được.

"Tôi không phải là không biết gì về điều đó."

"..."

“Cô có nghĩ là tôi muốn cô ở lại với chúng tôi không?”

"..."

“Cô có nghĩ tôi nói điều này vì tôi thích cô không?”

Theo quan điểm của Olivia, Ellen luôn là cái gai trong mắt cô.

Nếu cô ấy biến mất, Olivia sẽ vui vẻ chào đón nó với vòng tay rộng mở.

Nhưng Olivia không muốn để Ellen đi.

Kể cả Reinhardt, người đã chờ đợi khoảnh khắc này – cô không thể để cô ấy ra đi như thế này.

"Nếu không có cô, Reinhardt đã chết."

“Cô đã cứu Reinhardt, nhờ có cô mà anh ấy mới sống sót. Thế là đủ rồi. Những điều khác đừng lo lắng nữa. Việc đó khó khăn vậy sao?”

"Đừng hành động như một kẻ ngốc nữa và nói gì đó đi!"

*Bụp!

"..."

Olivia thô bạo nắm lấy cổ áo Ellen.

Cô đáp lại cử chỉ mà Ellen đã từng dành cho cô.

Nước mắt trào ra trong mắt Olivia.

"Cứ ở yên đó đi. Điều đó khó lắm sao? Hãy ở bên chúng tôi. Sẽ không dễ dàng gì, nhưng chúng tôi đã xoay sở được cho đến nay và chúng tôi sẽ tìm ra cách!"

“Tôi cũng muốn điều đó... Tôi muốn ở bên tất cả các mọi người...”

Nước mắt dâng đầy trong mắt Ellen trước sự bộc phát của Olivia.

“Tôi muốn ở bên cô... như trước đây... và sống như vậy...”

Tất nhiên, với những người khác cũng vậy.

Và với Olivia Lanze.

Mặc dù họ sẽ cãi nhau và làm nhau khó chịu nhưng cô vẫn muốn quay lại những khoảnh khắc đó.

Khi Ellen nức nở và run rẩy, Olivia nghiêng răng và nhìn chăm chăm vào cô.

“Nhưng tôi không thể... Quá nhiều người đã chết vì tôi... Vì sự ích kỷ của tôi... Tôi không thể để mọi người chết chỉ vì tôi muốn ở bên Reinhardt... Chỉ vì tôi muốn ở bên tất cả các mọi người...”

Có những người mà chính sự tồn tại của họ đã biện minh cho hành động của họ.

Kể từ Thảm Hoạ Cổng, Ellen đã sống dưới sự giám sát chặt chẽ như vậy.

Nhận được những kỳ vọng khác với quyết tâm của chính mình, mọi thứ sẽ vẫn như cũ ngay cả sau chiến tranh.

Chỉ cần sống sót, Ellen sẽ chầm ngòi cho những tia lửa chiến tranh, và chúng sẽ phát triển thành một đám cháy rừng lớn.

Đó là lý do tại sao cô không thể ở lại đây, ngay cả khi trái tim cô đau đớn khi làm điều đó.

Tình huống này vui đến mức đau lòng, khi Ma vương thực hiện kế hoạch nhấn chìm thế giới, Ellen không thể chiếm vị trí bên cạnh anh ta - đó là một lộ trình đã được định trước.

Nếu Ma vương sống một cuộc sống nông thôn đơn giản thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng vì anh có những kế hoạch lớn lao nên Ellen không thể ở bên cạnh anh.

Ellen là trở ngại lớn nhất trên thế giới mà Ma vương tìm cách tạo ra. Thực ra, thà chết còn hơn.

Olivia không thể nài nỉ được nữa.

Cô biết. Cô hiểu rằng tốt nhất là Ellen nên rời đi vì những vấn đề sẽ nảy sinh từ sự tồn tại của cô ấy.

Olivia cũng muốn Ellen đi.

Nhưng, chẳng phải nó rất đau lòng sao?

Cuối cùng, họ đã thành công trong điều tưởng chừng như không thể.

Ellen cuối cùng đã trở lại trạng thái ban đầu.

Sau khi tỉnh dậy, điều đầu tiên Reinhardt phải đối mặt là việc Ellen đã rời đi.

Điều đó không thể được phép.

Đó là lý do Olivia muốn Ellen rời đi nhưng lại không thể để cô ấy đi.

“Vậy thì ít nhất hãy đợi cho đến khi anh ấy tỉnh lại.”

Đó là lý do tại sao Olivia cuối cùng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói những lời đó.

Tuy nhiên, như thể điều đó là không thể, Ellen vừa lắc đầu vừa nức nở.

"Không... Tôi không thể làm vậy. Nếu làm vậy, tôi sẽ không thể rời đi được..."

Khoảnh khắc cô trao đổi dù chỉ một lời với Reinhardt đã thức tỉnh, cô sẽ gục ngã.

Nếu cô chỉ ôm anh một chút thôi, cô sẽ vỡ vụn với mong muốn được ở trong vòng tay anh mãi mãi.

Ngay cả bây giờ, cô cũng khó có thể rời xa một bước. Nếu cô trao đổi dù chỉ vài lời với Reinhardt đã tỉnh lại, cô cảm thấy mình sẽ không bao giờ có thể đứng dậy khỏi chỗ đó.

Vì vậy, việc cô rời đi là đúng đắn.

Nếu không phải bây giờ, cô sẽ không bao giờ có thể rời đi được.

Đó là lý do tại sao Ellen muốn rời đi trong khi Reinhardt vẫn còn ngủ.

“Cô đúng là một cô gái ngu ngốc, ngu ngốc...!”

Ngay khi Olivia định tát vào má Ellen một cách thất vọng,

"Để cậu ấy đi."

Tay cô dừng lại khi nghe thấy giọng nói từ phía sau.

"Cái gì...?"

Đứng đó là Charlotte, cựu Hoàng tộc với mái tóc đen huyền, và Archdemon thứ hai, người dường như hòa vào bóng tối.

“Ellen nói đúng.”

Charlotte từ từ tiến lại gần và cẩn thận thả cổ áo của Ellen ra khỏi vòng tay của Olivia.

"Đó không phải là sự kết thúc, nó chỉ là sự khởi đầu. Nếu chúng ta bấm nhầm nút đầu tiên, mọi thứ sẽ sụp đổ trước khi nó bắt đầu."

"..."

"Vậy nên cô phải để cậu ấy đi."

Ma vương chỉ nuốt chửng Lực lượng Đồng minh.

Công việc trở lại vùng đất của con người và thống nhất mọi thế lực dưới danh nghĩa Ma vương mới bắt đầu.

Ngay cả khi Anh hùng đã đầu hàng Ma vương, mọi người vẫn sẽ đặt hy vọng vào Anh hùng chỉ bằng cách biết rằng Anh hùng tồn tại.

Anh hùng, là một biểu tượng quá quan trọng, không thể ở bên Ma vương khi còn sống.

Chết hoặc sống cuộc sống của một kẻ chạy trốn.

Đó là hai lựa chọn duy nhất.

Vì vậy, nếu Ellen không chết thì cô phải biến mất.

Charlotte nhìn Ellen.

Cả hai đều không tin tưởng Reinhardt.

Tuy nhiên, Charlotte, người đã biến thành hình dạng của một con quỷ, có thể ở bên Ma vương vì lý do đó.

Charlotte đã trở thành một sự tồn tại hoàn toàn khác về nhiều mặt để có thể trở thành nền tảng cho tính hợp pháp chỉ bằng sự tồn tại đơn thuần của cô ấy.

"Vì không có cuộc đấu tranh vĩnh cửu."

Charlotte lặng lẽ ôm lấy Ellen đang nức nở.

"Cũng sẽ không có lời chia tay vĩnh viễn..."

"..."

"Chúng ta hãy tin vào điều đó, chắc chắn."

Tin rằng đó chỉ là lời hứa hẹn cho tương lai chứ không phải là sự chia ly vĩnh viễn.

Charlotte ôm chặt lấy Ellen.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading